Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Opposition mod Mormonismen i dens tidligste Dage.

Tale af Ældste George A. Smith.

(Fra „Deseret News.“)

Herren siger: „Ligesom Himmelen er høiere end Jorden, saa ere mine Tanker høiere end Eders Tanker.“

Hvad vi have hørt i Eftermiddag er særdeles skikket til at vække os til Bevidsthed om denne Sætnings Sanddruhed. Dersom det var bleven overladt til de Religieuse i Verden at stifte en ny Religion, der skulde overgaae alle andre Secter, vilde de udentvivl have sammenkaldt et stort Raad af de viseste, lærdeste og frommeste Mænd i Christenheden — de kyndigste i Theologi, Philosophi, Lovkyndighed og alle Videnskabsgrene. Og dog valgte Frelseren, da han besøgte Jorden, sine Tjenere og Sendebud blandt Fiskere og Toldere — Mænd af de lavere Samfundsklasser, uden Lærdom, uden Berømmelse, men derimod ikke saa sjelden ilde omtalte. Saadanne valgte han til at forkynde Evangeliet, til at vidne om Sandheden og til at lære om hans Komme til Verden — om hans Mirakler, Død og Opstandelse. Saaledes var det ogsaa i denne Slægt.

Da Herren begyndte sit Værk i denne Uddeling, glemte han at henvende sig til dHrr. Campbell, Scott, Clarke, Doddridge eller andre berømte Geistlige. Han forbigik Hs. Hellighed Paven og Biskopperne, der præsiderede med saamegen Værdighed, Magt og Glands over de forskjellige christne Menigheder. Han forbisaae Nutidens Collegier og Universiteter og gik lige hen paa en Mark, hvor han lagde sin Haand paa Joseph Smiths Hoved, en Plovdreng, som dyrkede Jorden, og som neppe havde lært nok til at kunne læse i en Bibel. Denne inspirerede han til at oversætte Mormons Bog og bemyndigede ham til at forkynde Evangeliet og forvalte Saliggjørelsens Plan.

Det varede ikke længe før denne unge Mand blev et Skumpelskud og en Skovisk for alle lærde Christne; men Herren sagde: „Mine Veie ere ikke Eders Veie, og mine Tanker ere ikke Eders Tanker.“

Da de første Ældster i denne Kirke begyndte at prædike Evangeliet, hvor ofte

maatte de ikke høre dette Spørgsmaal: Hvorfor kaldte ikke Herren nogen af de Lærde, nogen af Professorerne ved de theologiske Faculteter, eller nogen af vore oplyste Missionairer? Hvis dette Værk virkelig var sandt, hvorfor valgte han en saa simpel, ulærd, enfoldig Person? Dette Spørgsmaal gjentoges allevegne, og anførtes af Hundreder og Tusinder som en tilstrækkelig Grund for Forkastelsen af Mormons Bog og Guds Tjeneres Vidnesbyrd.

Efter kort Tids Forløb begyndte en literair Feide. Aviserne bekjendtgjorde, at en Bedrager var fremstaaet, at en falsk Religion var bleven indført, og at nogle vankundige, stupide, intetduende Karle foregave at bringe en ny Troeslære. Thurlow Weed var den første, der begyndte denne literaire Kamp i Dagspressen under Titlen „Gudsbespottelse."

Dette Raab er ofte bleven gjentaget lige til disse Dage. Veltalende Religionslærere erklærede fra deres Prædikestole, at tre Uger vilde være mere end nok til at tilintetgjøre hele Bedrageriet; men de tre Uger forløb og Herrens Ord blev fremdeles forkyndt. Derefter fastsatte de samme ærværdige Herrer, at et Aar vilde være fuldkommen nok til at faae den nye Lære udryddet.

Redacteurerne skreve deres ene falske Beretning efter den anden, af hvilke een vistnok længe vil holde sig i Erindringen; det var et foregivet Mirakel om at kunne gaae paa Vandet. Der fortaltes nemlig, at Propheten havde lagt nogle Planker et Par Tommer under Vandfladen, paa hvilke han traadte for at overbevise Mængden om sin Læres Ægthed; men just som Alle vare overtydede og Propheten skulde stige i Land, trak nogle Gavtyve Planken væk, saa han plumpede i Vandet og druknede.

Hvad saa? „Denne Løgnefabrikation om Mormonismen, denne Bagvaskelse og Fordreielse af den kan ikke standse den, — vi maae finde paa noget Bedre!" lød Raabet. Dette „noget Bedre" var: at dyppe Propheten i Tjære og Fjær, samt anvende andre Voldsmidler, men desværre med ligesaa ringe Held som tidligere; thi Propheten havde neppe faaet Tjæren af sig, før han maatte gaae ned i Vandet og døbe de Troende.

Der er eet Slags Mennesker, som har spillet en fremragende Rolle i Oppositionen mod Herrens Værk i de sidste Dage, som aldrig skal forglemmes. Kirkens første Medlemmer kom som bekjendt fra næsten alle Secter, og om de end ikke havde tilhørt nogen Sect, bragte de dog en større eller mindre Portion Fordom med sig.

Jeg kan godt erindre første Gang, jeg mærkede Apostatiens Aand begyndte at ytre sig. Et lille Selskab af os vare paa Reisen til Zion, ved hvilken Leilighed en af Brødrene (Norman A. Brown) mistede en Hest. Denne Mand var bleven døbt til Syndsforladelse, glædede sig i Sandhedens Lys og begav sig paa Veien med de øvrige Hellige; men hans Hest døde. „Er det muligt," sagde han, „at dette Værk er af Gud? Havde det været af Gud, vilde ikke min Hest være styrtet, naar jeg reiste til Zion." Han faldt fra, stred mod Herrens Gjerning og døde som et ulykkeligt, udtæret, elendigt Væsen; og alt dette som Følge af den store Prøvelse, der overgik ham ved Tabet af hans Hest.

Joseph H. Wakefield, som døbte mig, bekjendtgjorde efter sit Frafald for den forbausede Verden, at han som Gjest i Joseph Smiths Huus engang havde seet Propheten komme ned fra det Værelse, hvori han var beskjæftiget med Oversættelsen af Guds Ord, og begynde „bogstavelig" at lege med sine Børn! Dette overtydede ham om, at Joseph ingen Guds Mand kunde være og at Værket var falsk, hvilket han tidligere havde bevidnet for mig og Hundreder Andre var sendt fra.

Gud. Senere stillede han sig i Spidsen for en Pøbel og fik en Forfølgelse bragt istand mod de Hellige i Kirtland og Egnene deromkring.

En af de første Apostater, der benyttede Pressen mod os, var Ezra Booth. Han offentliggjorde ni Breve i „Ohio Star," som udgaves i Ravenna, Portage County, i hvilket Blad han fremsatte alle de Argumenter og Fordreielser, han kunde hitte paa, og det var den almindelige Tro hos vore Fjender dengang, at Ezra Booths Frafald og Opposition vilde aldeles tilintetgjøre „Mormonismen." Men Værket skred frem med uformindsket Hurtighed.

Denne Ezra Booth havde været Methodistpræst, men ved et Besøg hos Joseph Smith var han bleven overbeviist om dette Værks Sandhed ved at see et Mirakel. Mrs. Johnson, en aldrende Dame, som i flere Aar havde lidt af Rheumatisme, og som i det sidste Aar ei havde formaaet at løfte Haanden op til sit Hoved, blev helbredet ved Haandpaalæggelse af Propheten, saa at hun paa Stedet kunde rede sit Haar og gjøre hvadsomhelst, hun ønskede. Dette sagde ham, det var Guds Kraft, og han begyndte strax at prædike Sandheden; men da han fandt, at han ikke kunde leve saa overdaadigt som hos sine Brødre Methodisterne, men derimod maatte arbeide og trælle for Zions Vel, alene stolende paa Gud og først paa den store Regnskabsdag erholde Lønnen for sin Møie, faldt han fra.

Det næste Skrift, som gjorde betydelig Opsigt i Verden, blev udgivet af Doctor P. Hurlburt, betitlet „Mormonismen afsløret." Paa Grund af usømmelig Opførsel mod Fruentimmer var han bleven udstødt af Kirken. Han bekjendte sin Synd i et Raad, hvor jeg var tilstede og hørte hans Tilstaaelse. Her lovede han for Gud, Engle og alle Mennesker, at han fra den Stund af vilde efterleve sin Religion og føre et retskaffent og dydigt Levnet, hvis Brødrene blot vilde tilgive ham. Han græd som et Barn og bad og tiggede om Tilgivelse. Raadet tilgav ham, men Joseph sagde til ham: „Deres Bekjendelse her er ikke oprigtig."

Nogle Dage derefter offentliggjorde han i Bladene sin Udtrædelse af Kirken og angav som Grund, at han førte nævnte Raad bag Lyset ved at bringe Brødrene til at troe paa sin Bekjendelse, medens han kun forstilte sig angrende for at see, hvorvidt Raadet kunde bedømme hans Aand. Joseph sagde ham imidlertid ved samme Leilighed, at hans Anger var fremhyklet.

Han bragte „Spauldings Roman" paa Benene — den vidtbekjendte Historie om det „fundne Manuscript." Da han var lige ved at udgive dette Løgneværk, blev han, paa Grund af sine ophidsende Taler, i hvilke han ofte havde udstødt Trusler mod Joseph Smiths Liv, af Øvrigheden i Ohio opfordret til at stille Caution for Rolighedens Overholdelse. Som Følge heraf blev Forlæggeren E. D. Howe angivet som Forfatter til Bogen.

Hurlburt gik for at være en Videnskabsmand, en Doctor Medicin; men han var tilfældigviis sine Forældres syvende Søn og blev af disse kaldet Doctor. Det var altsaa hans Fornavn, ikke hans Titel.

Denne Bog hilstes med megen Jubel i Dagbladene. Mr. Howe kom overeens med Hurlburt om at give ham 400 trykte Exemplarer for Manuscriptet, hvorefter Hurlburt gik med sin Liste fra Huus til Huus for at samle Subscribenter, indtil han havde faaet sine 400 Expl. borttingede, hvilke skulde leveres saa snart de vare trykte og indbundne for een Dollar Stykket.

Howe trak imidlertid Tiden ud med at levere Hurlburt hans Bøger, indtil han fik tilsneget sig dennes Subscriptionsliste, hvilken han copierede, omsendte Bøgerne,

stak Pengene i sin egen Lomme og derpaa gav han Hurlburt hans 400 Exemplarer. Saaledes snød han Hurlburt for Manuscriptet, hvorved denne blev nødt til at sælge sine Bøger for 10 til 20 Cents Stykket, eller for hvad han kunde faae, og en stor Deel blev aldrig solgt.

Der er een Ting at mærke ved Udgivelsen af Skandskrifter mod „Mormonismen," og det er, at ingensinde har Apostater gjort deres Lykke derved; thi dersom de vilde sige hvad sandt var, havde de intet Nyt at berette, og naar de publicere Usandhed, indblæser Løgnens Aand dem saadanne store Løgne, at deres Værk sætter sig selv i Miscredit.

Den første Kirke, som organiseredes i Modvægt til „Mormonismen," troer jeg blev stiftet af Wycam Clark i Kirtland, som blev døbt omtrent samtidig med Sidney Rigdon. Han udtraadte af Kirken i Forening med Northrop Sweet og fire Andre og sagde, at de skulde rive hele Verden med sig ved at prædike „Mormon-Principper." De afholdt to eller tre Forsamlinger, men deres Samfund vilde aldrig været kjendt i Verden, dersom ikke nogle faa af os havde erindret denne Tildragelse og talt om den.

Et andet Slags Frafald fandt Sted i Nærheden af Kirtlands Hammerværk. En Mand ved Navn Hoten udtraadte af Kirken, forkastede Mormons Bog og Propheten og stiftede selv en Menighed kaldet „den uafhængige Kirke." En vis Montague blev beskikket som Biskop, og hele Kirken bestod af en halv Snees Medlemmer, som foregave at have Alting tilfælles, efter det Nye Testamentes Mønster. Nogle Uger senere fremkom Biskoppen, der havde Tilsyn med de timelige Affairer, med en Klage mod Præsidenten, lydende paa, at denne havde været i hans Kjødtønde, og Præsidenten beskyldte Biskoppen for at have været for kjærlig mod hans Kone, og dermed var deres Samfund opløst.

Det er ikke min Hensigt at omtale alle de Apostater, som ere opstaaede, men jeg skal nævne en ved Navn Hawley. Han blev besat af en Aabenbaringsaand etsteds i Staten New York, medens han gik og pløiede, og den greb ham saa voldsomt, at han ei engang fik Tid til at trække sine Støvler paa, men reiste barbenet til Kirtland, der laa en 600 engl. Mile derfra, for at fortælle Joseph, at han var en falden Prophet, at Gud havde afskaaret ham, og at Herren havde beskikket en Mand ved Navn Noah i hans Sted; og Grunden, hvorfor Joseph var afskaaren, var, fordi han havde taalt, at Brødrene brugte Kupler paa deres Frakkeærmer og Søstrene Kapper. Han løb gjennem Gaderne i Kirtland og raabte med et afskyeligt Hyl: „Vee, Vee over dette Folk!" Men engang gik Brigham Young ved Midnatstid ud med en god Pidsk og sagde til Hawley: „Dersom Du ikke lader være at forstyrre Befolkningen med den Skraalen, skal Du see, jeg skal prygle Dig godt af!" Han holdt strax op og troede rimeligviis, at nu havde han lidt Forfølgelse nok for sin Herres Sag.

Jeg troer, at dersom vi vilde undersøge Grunden til alle Apostaternes Fald, skulde vi finde, at ni og halvfemsindstyve Tilfælde af hvert Hundrede have deres Oprindelse i en hoeragtig eller vindesyg Aand.

Der kom engang en Mand ved Navn John Smith ind i Kirken i Staten Indiana, hvor han prædikede lidt, og ansaaes for en meget nidkjær Mand; men tilsidst sagde han, at han havde beviist, at Pagtens Bog var falsk, „thi der staaer i den," sagde han, „at dersom en Mand bedriver Hoer og ikke omvender sig, skal han tabe Guds Aand og fornegte Troen. Jeg er

i Overtrædelse, men har ei fornegtet Troen, hvilket er et Beviis paa, at Aabenbaringen i Lærdommens og Pagtens Bog ikke er af Gud." Han var allerede saa betagen af Blindhed, at han ikke kunde see, han fornegtede Troen i det Øieblik, han sagde, at Aabenbaringerne vare falske. Mørket kan faae saadant Herredømme over et Menneske, at han bliver fuldkommen blind for sine egne Handlinger og de Aander, der bevirke dem.

Efterat de tolv Apostlers Qvorum var bleven organiseret og Kirtlands Tempel var bleven saavidt færdig, at en høitidelig Forsamling kunde afholdes der og Begavelser meddeles, blev Apostatiens Aand mere almindelig, og Kirken fik dengang en alvorligere Rystelse end nogensinde tidligere.

Kirken var voxet betydelig i Antal og de Ældstes Arbeide i Forhold dertil; men Frafaldet begyndte paa høie Steder. Een af det øverste Præsidentskab, flere af Apostlerne, Hoiraadet, Præsidenterne for de Halvfjerds, Vidnerne til Mormons Bog, flere af de Præsiderende i Far West og mange andre høitstaaende Medlemmer i Kirken bortførtes med dette Frafald; og disse troede, at de vare mere end mandstærke nok til at stifte en reen Religion, der kunde blive universal. Forsøget herpaa skete under Ledelse af Warren Parrish, som havde været omreisende Ældste og havde i de sydlige Stater stort Ry for at være en veltalende Prædikant, og som en kort Tid havde været ansat som Skriver for Joseph. Han paatog sig at organisere en Kirke af disse Elementer, og de fortalte mig, at alle de talentfuldeste Ældster vare rede til at følge dem. Saaledes nævnte de f. Ex. Lyman Johnson, John F. Boyington, William E. McLellan, Hazen Aldrich, Sylvester Smith, Joseph Coe, Orson Johnson, W. A. Cowdery, M. F. Cowdery og Flere, udgjørende i det Hele en tredive Stykker, som havde været fremragende Ældster i Kirken.

De vilde forkaste Mormons Bog og Joseph Smith, men benytte „Mormon-Principerne" til at omstøde alle Troessamfund i Verden og forene dem alle til een Kirke, hvis stormægtige Ledere de skulde være!

Hvad Held havde dette store Frafald? Da Broder Kimball var paa Mission i 1844 — dette Frafald fandt Sted i 1837 og 38 — traf han Warren Parrish paa Færgebaaden ved Fox River. Han var en alvorlig-udseende Mand, med tætknappet sort Kjole og hvidt Halstørklæde. „Ældste Kimball," siger han, „vær af den Godhed ikke at omtale til Folket her, at jeg har været Mormon. Jeg er nu Baptistpræst og holder Forsamlinger i den Bygning derhenne for en aarlig Løn af 500 Dollars. Dersom Nogen faaer at vide, at jeg tidligere har været Mormon, vilde det i Sandhed skade min Indflydelse i høi Grad."

Hvor var den store Kirke, han forsøgte at opbygge, bleven af? Han havde forsøgt sig som Procurator — det slog feil; han havde udgivet falske Penge for Falskmyntnere — det slog ogsaa feil, ligesom den store Kirkespeculation, og hvad var Aarsagen til alt dette?

Jeg erindrer, at jeg i min Ungdom en Aften silde hørte min Fader og en af Brødrene tale sammen, og da jeg var en Smule nysgjerrig, erfarede jeg, at der fandt en betydelig Uenighed Sted mellem Parrish og en af Brødrene. Dette var, medens han endnu ansaaes som en god Mand i Kirken. Han havde nemlig været for kjærlig mod den anden Broders Kone. Der fandt jeg Begyndelsen til hans Frafald.

I kunne gjerne gaae hen til enhver af disse tredive Mænd, og jeg tør forsikkre, at I ikke kunne pege paa Nogen af dem,

uden I vilde finde, at en hoeragtig eller vindesyg Aand havde taget Besiddelse af deres Hjerte, og naar saa var, havde Herrens Aand forladt dem. De havde ikke Forstand nok til at omvende sig og forsage Synden, men de underkastede sig Mørkets Aand og ere gaaede til Helvede, hvor de kunne oplofte deres Øine og bede dem om Hjælp eller Lindring, hvem de fordum søgte at føre til Undergang, og saae de nogensinde det Privilegium at være Tjenere for dem, som have holdt Himmelens Love, maae de være særdeles taknemmelige og lykkelige.

Da vi rømmede Far West, opstod en anden Prophet ved Navn Isaac Russell, som paatog sig at lede de Hellige i Ørkenen; han vandt omtrent en Snees Tilhængere. Aarsagen til hans Frafald var den Befaling, at de tolv Apostler skulde forlade de Hellige efter Templets Grundlæggelse den 26de April, hvilken Befaling ikke kunde efterkommes, fordi de Tolv vare fordrevne. Men det traf sig saa, at de Tolv begave sig hen til det betegnede Sted, og en tyve eller tredive af de Hellige paabegyndte atter Grundlæggelsen af Templet paa den fastsatte Dag og afholdt en Conference, ved hvilken Leilighed Russell og hans Tilhængere bleve afskaarne. Han udøvede sin Indflydelse over nogle Faa, indtil de adspredtes og forsvandt.

I Nauvoo havde vi et andet Tilfælde. Det var nemlig William Law, Joseph Smiths Raadgiver — en meget alvorlig Mand. Han prædikede en heel Deel i Nauvoo og formanede de Hellige til at være punktlige og at betale deres Gjeld, hvilket han gjentog bestandig. Søndag efter Søndag hørte man aldrig andet end Punktlighed, Punktlighed, Punktlighed!

Jeg var dengang paa Mission i England; men da jeg kom hjem, hørte jeg altid disse Taler, og jeg tænkte: Du maa være en meget retskaffen Mand, og man risikerer Intet ved at handle med Dig; og saaledes troede Enhver.

Den første Gang jeg fik lidt Mistanke til ham var en Dag, jeg befandt mig i hans Mølle. Broder Willard Richards og jeg mødte Biskop Smoot, og denne tilbød at ville vædde en Tønde Salt paa, at Doctoren var tungere end jeg. Vi gik derfor ind i Laws Mølle for at blive veiede. Jeg blev veiet paa en Vægt, hvorpaa al den Hvede veiedes, som blev bragt til Møllen, og til min Forundring veiede jeg tolv Pund mindre end sædvanlig. Det var da besynderlig, tænkte jeg; men da jeg saae, at der var en anden Vægt paa den anden Side af Møllen, hvor der veiedes Meel, veiede vi hverandre to Gange paa begge Vægter, og kom til det Resultat, at dersom jeg havde været en Meelsæk, vilde jeg have veiet tolv Pund formeget, men dersom jeg havde været en Kornsæk, vilde jeg have veiet tolv Pund forlidt.

Dr. Richards og jeg udregnede strax, at Gevinsten ved dette skammelige Bedrageri var tilstrækkelig til at forsyne Møllen med Brænde og den fornødne Arbeidskraft.

En Dag saae Broder Joseph og jeg William Law komme ud fra sit Huus, ved hvilken Leilighed Br. Joseph sagde til mig, hentydende til Law: „George, veed Du, at der gaaer den nedrigste Karl i Byen?" Ja, svarede jeg, men jeg troede ikke, at Du var af den Formening. „Hvorledes kom Du til Kundskab derom?" Han har to Slags Vægter i sin Mølle, sagde jeg. Joseph fortalte mig da, at Law besøgte visse berygtede Huse i St. Louis og lod mig forstaae, at han kjendte ligesaa godt Laws Hykleri og Uredelighed som jeg.

Jeg omtaler dette, kun fordi William Law var en af dem, der væsentligst bidrog til Joseph Smiths Død. Naar han engang kommer frem, vil han finde,

at hans Klæder ere besudlede med uskyldigt Blod, og han kan vente at beholde det Særkjende i al Evighed.

Hykleri, Vindesyge, Hoeragtighed og moralsk Fordærvelse var ligeledes Aarsag til William Laws Fald.

Naar en Mand taler meget om Hellighed, Retfærdighed og Gudsfrygt, naar han neppe kan tale uden et fromt Suk, har man Grund til at fatte Mistanke til ham, thi saadan Skinhellighed er i sig selv det meest Foragtelige, der kan existere.

Law samlede sig nogle Tilhængere, stiftede en Menighed og opkastede sig selv til Prophet; han forlod Nauvoo, sluttede sig til Pøbelen og anførte dens Avantgarde.

Da Joseph Smith i Aaret 1843 blev fængslet i Lee County, efter Ordre af Gouverneuren i Missouri, gjorde William Law Forsøg paa at befrie ham. Da han befandt sig i Nærheden af Oquaka og troede, at Joseph var bleven smuglet ned til Flodbredden, og at man var ifærd med at bortføre ham til Missouri, sagde han: „Man vil bringe ham over Floden, og dersom Propheten kommer til Missouri og bliver dræbt, ville Eiendommene i Nauvoo falde til det Halve af deres nuværende Priis." Hans Omhu havde sin Grund i Frygten for, at Eiendommene skulde falde i Værdi. Da han nogle Dieblikke senere traf Joseph, slyngede han sine Arme om ham og kyssede ham. Han elskede ham saa inderlig, saalænge han holdt Prisen paa Eiendommene oppe.

Efter Josephs Død fremstode Flere, som udgave sig for Aabenbarere. Den meest fremtrædende af dem, troer jeg, var James J. Strang. Han samlede sig nogle Tilhængere og nedsatte sig først i Voree i Wisconsin, derefter drog han til Bæver Øen i Michigan Søen, hvor han opholdt sig i længere Tid, men blev tilsidst myrdet under nogle Uroligheder dersteds. Hans Tilhængere holdt længere sammen end nogen anden Apostats, og de udgave endogsaa et Maaneds-blad, omtrent halvt saa stort som „Deseret News," hvilket var trykt med store Typer og forsynet med brede Marger, i hvilket de anerkjendte James J. Strang som Prophet.

Charles Thompson, Francis Gladden Bishop, G. J. Adams og flere Andre optraadte ligeledes som Propheter, indtil man en Tid var aldeles overlæsset med Propheter; men alle disse døde tilsidst hen, deres Navne gik i Forglemmelse og deres Foregivender kjendes ei af Nogen, naar undtages nogle faa af os, som tilfældigviis komme i Tanke derom og omtale det.

Oliver Cowdery sagde til de Hellige i Pottawotamie, da han forlangte Gjenoptagelse i Kirken: „Følger de Tolv; det er dem, Præstedømmet hviler paa. Hvis I altid holde Eder i Hovedkanalen, vil Alt gaae vel med Eder; men dersom I komme ind i en Bugt, ville I befinde Eder mellem Slanger og Kryb."

Det er af yderste Vigtighed for enhver Sidste-Dages Hellig at gaae med Vaersomhed paa Retfærdighedens Vei, forbedre sin Vandel, beherske sine Tilbøieligheder, banlyse Syndens og Fordærvelsens Aand fra sit Hjerte og see til, at dets Følelser, Ønsker og Attraaer ere rene for Gud; thi vore Handlinger staae mellem ham og os — ham er det vi skulle gjøre Regnskab for, og hans Aand vil ikke boe i urene Templer.

Lad os derfor holde os rene for ham, bestandig efterleve de Grundsætninger, vi have annammet, og berede os for den Dag, da vi skulle staae paa Zions Bjerg, hvor kun de Rene af Hjertet ville faae Plads.

Maa Gud velsigne os, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Vi optage følgende Artikel fra „Millennial Star“ om

De Helliges Udvikling.

Et Tilbageblik paa Jesu Christi Kirkes Historie i disse sidste Dage vil overbevise ethvert tænkende Væsen om Gavnligheden af den Erfaringsskole, de Hellige have gjennemgaaet. Der er intet Folk paa Jorden, som har havt saa megen Leilighed til at vinde Erfaring, som de Sidste-Dages Hellige, thi der er intet Folk, som har provet, hvad de have lidt. Lige fra deres første Tilnærmelse til denne Kirke have de, ifølge den Almægtiges Villie, maatte bekjæmpe og beseire Trængsler, som sjelden have faldet i andre Dødeliges Lod. Der er kun meget faa af de Hellige, som ikke have maattet stride mod Vanskeligheder og Ubehageligheder lige fra den første Dag de annammede Evangeliet; thi ikke saa snart have Familie og Venner erfaret, at de havde isinde at adlyde Sandheden, før de i de fleste Tilfælde strax bragte al deres Magt og Indflydelse i Anvendelse for at hindre dem i at gjøre dette Skridt; og naar Argumenter og Trusler om Venskabs Ophævelse og deres gode Navns Forspildelse ikke frugtede, greb man som sidste Middel til Forfølgelse. De ere blevne forhaanede, bespottede og berøvede sit Erhverv; deres Familie have forstødt dem, og deres Venner, som tidligere elskede dem af ganske Hjerte, have vendt dem Ryggen og hadet dem. Dette har næsten hver Mand og Qvinde i Kirken personlig erfaret, og hvad der gjelder Individer, gjelder ogsaa hele Kirken samlet, kun i forstærket Grad. De ere blevne drevne fra Huus og Hjem, fra Sted til Sted som Offre for fanatiske Pøbelhobes Blodtørst, og have ofte maattet forlade Alt, hvad de eiede. Aldrig saa snart havde de forsøgt at bygge sig et Hjem og nyde Frugten af deres Flid og Vindskibelighed, før et voldeligt Overfald har nødt dem til at flye fra Alt, hvad deres Arbeidsomhed og Udholdenhed havde forskaffet dem. Nøgne og blottede maatte de i deres næste Settlement ved anstrengende Arbeide og tiltagende Indsigt afvinde Elementerne Livets Fornødenheder.

Det er disse Gjenvordigheder, som ere saa ubetalelige for de Hellige. Mange have anseet dem for uudholdelige og have beklaget sig over, at Guds Børn skulde være nødte til at bære saadanne haarde Prøvelser; men hvad vilde de due til i Dag, dersom de ikke havde gjennemgaaet denne Skole? Vel er der Nogle, som have bukket under for deres Trængsler og Lidelser, men de have i Virkeligheden kun byttet Arbeidsmark, thi de Omskiftelser, der nedbrøde deres Legemskraft og lagde deres forkrænkelige Støv i Graven, ere høist nødvendige for Udviklingen af et saa mægtigt Folk, som de Sidste-Dages Hellige uundgaaelig maae blive. Resultatet af denne Erfaring, som det viser sig paa denne Dag, er, at de Hellige vilde med Lethed kunne udføre Ting, som ethvert andet Folk vilde ansee for aldeles ugjørlige. Deres Tro udvikles nødvendigviis i Forhold til deres Erfaring; den bliver sat paa en practisk Prøve i det Øieblik, vore Venner vende sig bort, men endnu mere naar de adlyde

Indsamlingens store Bud. Dette Bud har ofte lydt til de Hellige, naar de vare blottede for Midler til at efterkomme det; men troende, at det var deres Pligt og ved Udholdenhed i deres Bestræbelser ere de dog blevne istand til at udvandre. Hvor dette er bleven iværksat ved faa eller slet ingen Midler, have de Paagjeldende naturligviis havt en Tro, der var skikket til at udrette endnu større Ting, og paa denne Maade have de gradviis naaet deres nuværende Udviklingstrin.

De Helliges Erfaring før de samledes, saavel som senere i Kirtland, i de forskjellige Settlementer i Missouri, i Nauvoo og andre Steder i Illinois, beredte dem for den store Vandring over de sporløse og ubefolkede Ørkener til den store Saltsødal. De vare blevne jagede og plyndrede af deres Fjender, men deres Tro var voxet i den Grad under deres lange og frugtbringende Prøvelser, at de i en Hast kunde oprette et nyt Hjem i Klippebjergenes Skjød, og uagtet de der have mødt mange Vanskeligheder fra Tid til anden, have de dog ingensinde fortvivlet eller givet tabt.

Vi tør med rolig Samvittighed sige, at intet andet Troessamfund, der var bleven udviklet under andre Livsforhold, vilde have vovet et saadant Foretagende, som de landsflygtige Hellige have fuldført. Naar man betragter hvad de have udrettet nu, da Alt har ført til et glimrende Resultat, er det i Sandhed forbausende, og endnu mere forbauses man, naar man erindrer, under hvilke afskrækkende Omstændigheder, det blev udført. Den Erfaring og Triumph, Kirken vandt ved denne Modgang, har beredt de Hellige for endnu større fremtidige Foretagender. De have mere end nok beviist, at de baade ere villige og istand til at gjøre hvadsomhelst, Herren maatte forlange af dem. Uden de havde erhvervet denne Kundskab ved virkelig Erfaring, kunde de aldrig være blevne Redskaber i Guds Haand til at udrette, hvad han herefter vil kræve af dem. En saadan levende Tro som denne var nodvendig og maatte bringes tilveie.

Vor Hensigt med at omtale disse Fortidens Bedrifter er, at opfriske i de Helliges Erindring de mange Omskiftelser, under hvilke Gud har bragt sit Folk til dets nuværende Standpunkt. Havde han anseet det for Viisdom, kunde han have skjenket dem Overflodighed af Fred og Lykke, istedetfor Modgang og Sorg; men dette vilde ikke have givet dem den fornødne Erfaring og Udvikling. Mange troe, det maa være forfærdeligt at kjæmpe mod Fattigdom og Nød, men som oftest udvikles deres Aandsevner i en langt større Grad ved disse Midler end ved smilende Held og Lykke. Det har havt denne Virkning paa de Hellige i disse Dage. De have ofte været blottede for Penge, men rige paa Tro, og have derved udført Ting, som man med Guld alene aldrig kunde have udrettet; ja det er med tomme Hænder og en stærk Tro, at Guds Kirke og Rige ere blevne opbyggede af de Hellige. Verdens Rigdom er ikke bleven benyttet til at bringe Værket til dets nuværende Standpunkt. Der er kun saare faa af dem, der eiede Noget, som have bidraget til Evangeliets Forkyndelse blandt Nationerne og Zions Opbyggelse, men det er ved de Fattiges Tro og Utrættelighed og Herrens Velsignelse, det er skeet. Og naar et Folk har kunnet udrette saa Meget i sin Fattigdom, Svaghed og Uerfarenhed, hvad vil det ikke kunne gjøre med Fortiden til Drivefjeder og den forøgede Tro og Kundskab til Hjælpere? Et saadant Folk kan man berøve ethvert jordisk Gode, men det eier en Kraft, som Ingen formaaer at tage bort, og ikke saa snart lades det i Fred en Stund, før det begynder at voxe i Velstand og Magt, og hvis man lader det aldeles uændset, vil det inden kort Tid være

den mægtigste Nation paa Jorden, og det ifølge retfærdige Principer. Dette vil blive Guds Folks Fremtid, og den Skole, de Hellige have gjennemgaaet og som fremdeles fortsættes, vil berede dem dertil.

Lad de Hellige i Europa derfor ikke være utilfredse i hvilkesomhelst Kaar, de maatte befinde sig, men bestræbe sig for at høste Erfaring af alle deres Omgivelser. Dersom I ere fattige, og Eders Armod vækker en Tro og en Villiekraft, som under andre Omstændigheder vilde have ligget i Dvale, er det ikke uden Velsignelse for Eder. Det er den samme Erfaring, som Eders Sødskende, til hvem Eders Længsel staaer, tidligere have vundet, og hvis I ere standhaftige, ville I naae det samme Maal som de. Have I engang lagt Haanden paa Ploven, bør Ingen see sig tilbage, og de, som have et Guds Bud foran sig, hvilket de endnu ikke have opfyldt, maae ikke forsagte slaae deres Arme overkors, fordi de ikke i Øieblikket have de fornødne Midler til at efterkomme samme. Havde man altid Midler paa rede Haand, vilde vor Tro ikke blive øvet; men naar en Befaling gives af Herren, bør Ingen opgive Forsøget, fordi ikke Alting staaer parat for dem. En af Herrens Tjenere fordum sagde, at „Herren giver ingen Befaling til Menneskenes Børn, medmindre han bereder en Udvei for dem, saa de kunne udføre, hvad han forlanger af dem," og dersom enhver Hellig havde Tro herpaa og vilde handle derefter, vilde det ikke vare længe, før de alle vare samlede i Zion.

Selvbeherskelse.

Af Ældste C. A. Madsen.

Mange store og berømte Mænd, som have styret Samfund, Armeer og Nationer, have tilsidst tilstaaet, at de kunde beherske og regjere Andre, men sig selv kunde de ikke herske over. Det var sandsynligviis en lignende Følelse, der gjennemtrængte Digterens Hjerne, da han sagde: „Menneske, kjend Dig selv! Formast Dig ikke til at ville udgrunde Gud; det Studium, som passer sig for Menneskeslægten, er Mennesket!" Studiet af den menneskelige Natur er en af de interessanteste og vigtigste af alle Videnskaber, ligesom den sandsynligviis er den mindst studerede, og følgelig den mindst forstaaede. Det er aldeles ikke usædvanligt at møde Personer, tilsyneladende vel bekjendte med Chemi, Geographi, Agricultur, Mechanik, samt mange Grene af Philosophi, men som ere i total Uvidenhed med Hensyn til dem selv og Meningen af deres Handlinger, formedelst deres Sinds Mørke og deres Hjertes bedrageriske Indbildninger.

Vi ansee Selvstyrelse for at være af den største Vigtighed for ethvert Individ, og især for de Sidste-Dages Hellige; thi uden en grundig og fuldkommen Beherskelse af os selv, kunne vi ikke blive frelste i Guds Rige. Det var Selvstyrelsens Princip, som ophøiede vor Fader til en herlig Throne, og det var ved det samme Princip, at Jesus lagde Grundvolden til vor Frelse og Herlighed, samt ved hvilket han erholdt al Magt i Himmelen og paa Jorden.

Vi ere indtraadte, kjære Brødre og

Søstre, i den samme practiske Erfaringsskole. Vi have de samme Vanskeligheder at kjæmpe med — en lignende, men værre Natur at overvinde; vi have en Deel af samme Aand og Præstedømme til at opholde os, og den samme herlige Priis at stride for — evigt Liv.

Om I ville erholde denne uvurdeerlige Gave, maae I nøiagtig lære enhver Lectie, som gives Eder, og fremfor Alt: I maae lære at beherske Eder selv. Nogle af Eder ere Mænd og Fædre; I have Hustruer og Børn under Eders Veiledning, og ere maaskee kaldede til at præsidere over en Green, et District, en Afdeling af Christi Kirke; I ere maaskee Ældster, af de Halvfjerdsindstyve, eller Ypperstepræster, og desuagtet kunne I være uvidende om de første Principer for Bestyrelse.

Vi have kjendt Ældster og Ypperstepræster, som ikke have havt Viisdom nok til at kjøre et Spænd Oxer over Sletterne, som, naar deres Qvæg blev stædigt og gjenstridigt, vilde slaae og forbande det, og gjøre det endnu mere gjenstridigt, istedetfor at berolige og velsigne det.

Bibelen giver os Exempel paa en Prophet, der ei havde Viisdom nok til at styre et Æsel, men modtog Bebreidelser af sit Dyrs Mund for sin Uvidenhed, Daarskab og Dumhed. Der er nogle Mennesker, som tale en stor Deel om at styre Kongeriger og Verdener, men som ikke kunne styre blot een Hustru eller deres Børn eller sig selv. Der er Mænd og Qvinder i disse Lande, som have hørt Tiendeloven forklaret de hundrede Gange, og som ikke forstaae at bestyre femten, ti eller sex Rigsdaler om Ugen. Vi sige ikke dette i en bebreidende Aand, heller ikke i den Hensigt at beskjæmme Eder eller gjøre Eder modløse; men vi skrive dette saaledes ligefrem, paa det at I maae betænke og overveie nogle af de første Principer for Bestyrelse.

Naar vi lære Kunster, Videnskaber eller Sprog, levende eller døde, begynde vi med deres første Principer. Om vi gjennemgaae Elementair-Principerne og blot erholde en ringe Kundskab om de mere fremskredne Regler, kunne vi ofte blive ansete som lærde af de Vulgaire og Ukyndige; men naar vi komme i Selskab med Philosopher, Sprogkyndige eller Professorer, vil Sløret for vor Uvidenhed drages tilside, og vi staae der som uvidende Daarer.

I ere Studenter i Herrens theologiske Skole; I ere nu i en af de lavere Klasser; I ville snart, om I ere trofaste, bane Eder Vei til Zion. Der er Philosopher og Professorer af den høieste Grad, som kunne bedømme Eders Evner og Duelighed, førend I have talt to Sætninger med dem. Da bliver det nødvendigt for Eder, atter at begynde fra Begyndelsen og lære enhver Lectie fuldkommen. I maae lære at styre Eders Tanker, Følelser og Lidenskaber i Overeensstemmelse med Guds Love og Retfærdighedens Aand.

Der er ingen Evne nedlagt i vort Væsen, uden den jo kan forvendes og fordærves, hvadenten det er Øiets Syn, Ørets Hørelse, eller Mundens Udtalelse — Alt kan blive det Ondes Tjenere. I sig selv ere disse Evner blotte Redskaber for Aanden, som boer i os. Om Eders Hjerte er ondt, vilde Eders Øine ogsaa være onde; I vilde ikke glæde Eder ved Noget, som er elskværdigt, reent og dydigt, men Eders Øie vil bestandig anstrenge sig for at see Noget, som er ondt, sandseligt og djævelsk, ifølge et syndigt Hjertes fordærvede Ønsker.

Om Eders Hjerte er ondt, vil Eders Øre altid være rede til at opfange Ugudelighedens Gjerninger. I vilde glæde Eder ved at høre om Menneskenes Svagheder,

eller ved at lytte til, hvorledes den urene Løgner bagtaler, fornedrer og udspyer Gift imod den Retfærdige.

Om Eders Hjerte er ondt, vil Eders Mund være opfyldt af Forfængelighedens, Bedrageriets og Vanhelligelsens Ord; I vilde forsøge at retfærdiggjøre Eders egen ugudelige, ryggesløse Opførsel ved at udbrede Eder over Andres Svagheder; I vilde retfærdiggjøre den Ugudelige og fordømme den Retfærdige; I vilde kalde det Bittre sødt, og det Søde bittert; Mørke vilde I kalde Lys og Lys Mørke. Men derimod, om Eders Hjerte er reent, vilde Eders Øine ogsaa være rene; Eders Øre vilde blot finde Glæde i at høre om Eders Brødres ædle og retsindige Gjerninger, og og Eders Mund vilde være fuld af Velsignelse istedetfor af Forbandelse. Om Hjertet er reent, vil Munden udsende Retfærdigheds og Reenheds Ord, thi ud af Hjertets Overflødighed taler Munden. Et godt Menneske frembringer gode Ting af sit Hjertes gode Skatkammer, men et ondt Menneske frembringer onde Ting af sit Hjertes onde Skatkammer. Derfor, velsignet er den Mand, som lukker sine Øine for det Onde og tilslutter sine Øren for Ugudelighed, og i hvis Mund der ikke er Sviig.

Det vil sees af det Anførte, at Hjertet er Sædet for Styrelsen. Det er der, Aanden har opreist sin Throne, og derfra udgaaer Lovene, som styre Haanden, Foden, Øiet og Øret, samt ethvert Organ og enhver Evne, vi besidde.

Om den styrende Aand i Eder er ond, vil den lede Eder ind i Lastens og Ugudelighedens Huler; I vilde finde Glæde i at besøge Caffeer, Brændeviins- og Punschekroer, eller i at drikke disse forbandede Draaber i Løndom, i at ryge og skraae Tobak, og andre urene og smudsige Vaner. Man vilde finde Eder svirende i Selskab med Syndere, og siddende i Spotterens Sæde; Eders Øren vilde blive fyldte med Ord af Forræderi og Løgn; Eders Mund vilde være fuld af Forbandelse og Bitterhed, og Eders Passioner blive ophidsede til Bespottelse mod Eders Gud.

Men om den styrende Aand er god, ædel og reen, vil Eders Hjerte og alle dets Tjenere ogsaa være rene. Lad enhver Hellig under vor Bestyrelse strengt undersøge sit eget Hjerte, at han maa lære hvem der har Overherredømmet deri. Om Eders Sølv, Guld, Handel, Forretninger, Qvæg, Jord, eller nogen materiel Ting er øverst i Eders Hjerte, og saaledes den styrende Leder af Eders Handlinger, maae I omvende Eder og gjenindsætte den retmæssige Regjering, eller ogsaa vil den forræderske Usurpator lede Eder ned til Helvede. Om din Hustru indehaver Thronen og er Styreren for dine Handlinger, er hun en Usurpator (Magtraner) og maa afsættes, thi Du kan ikke erholde Frelse og evigt Liv, om Du lader det blive saaledes; men lad det skee i Sagtmodighed og Herrens Frygt, erindrende, at han vil være din Styrer og Behersker i de tilkommende Verdener, og med det Maal Du udmaaler, skal der blive Dig tilmaalt igjen.

Nogle have tænkt, at fordi vi troe paa Polygami, have vi intet Herredømme over vore Følelser eller Lidenskaber, og at vore Tilbøieligheder hengives tøilesløst til enhver sympathetisk Gjenstand. Vi anklages derfor af den Uvidende og Ondskabsfulde for at være fordærvede, udsvævende og hoeragtige; men vi sige til Alle, som i deres Hjerte have paabyrdet os dette Onde, at den Fordærvede, Udsvævende og Hoeragtige kan ikke bestaae blandt de Sidste-Dages Hellige, men bliver afhuggen. Saa streng er Guds Løv om denne Gjenstand, at om en Mand seer paa en Qvinde for at begjere hende, da har han allerede bedrevet Hoer med hende i sit Hjerte, og skal fornegte Troen. Ere disse

Ting ikke sande? Jo, de ere. Kan en Ældste eller anden Embedsmand i Kirken krænke Dydens Love ustraffet? Nei. Kan en Mand eller Qvinde begaae Hoer, uden at det bliver aabenbaret? Nei, det er umuligt. Gaa og spørg Apostaterne, som ere adspredte rundt omkring i disse Lande, hvor længe de vare istand til at skjule deres Fordærvelse og Ugudelighed for Herren og hans Tjenere. Om de have nogen Ærlighed tilbage i deres Sjæl, ville de sige Eder, at aldrig saasnart vare de faldne i Overtrædelse, førend Guds Aand veeg fra dem, og Guds Tjenere vare rede til at udøve Retfærdighed i Forhold til deres Gjerninger, ifølge Guds Love. Om I ikke troe dette Vidnesbyrd, saa gaa og spørg Munroes og andre af de fordømte Aander hvorfor de forlode Verden saa pludselig; de ville underrette Eder om, at de Hellige i Utah baade forstaae at regjere sig selv, og at underviise og styre Andre, saa at de, der vælge at boe blandt dem, om de ikke ville gjøre noget Godt, ere virksomt forhindrede i at gjøre meget Ondt. Hvem vil da vove at sige, at de Sidste-Dages Hellige ere fordærvede, og hoeragtige? Om Nogen har den Frækhed, lad ham da bevise sin Anklage, eller han vil staae brændemærket som en Bagtaler eller Løgner; og lad ham være overbeviist om, at hans Tilflugtssted for giftig Tale og Løgn ikke skal beskytte ham for den evige Vrede, Skam og Foragt.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 110.)

„Saavidt vi have kunnet erfare, har den offentlige Mening været gunstigere stemt for os i den senere Tid, og de Fleste ere nu venligsindede. De Retslærde kunne ikke længere gjøre os modfaldne ved at sige, at dette og hiint strider mod den offentlige Mening, thi den offentlige Mening vil ikke billige det. Man begynder at harmes over vore Forfølgere og siger, at „Mormonerne“ ikke i mindste Maade have forbrudt sig. Vi troe, at Sandhed, Ære, Dyd og Uskyldighed tilsidst skal seire. Vi kunde have taget vor egen Habeas Corpus for Overdommeren og sluppet fri for Pøbelen paa den hurtigste Maade; men uheldigviis var Fængselsvæggens Tømmer for haardt, saa at Haandtaget paa vor Naver gik itu, hvorved vi opholdtes længere end vi havde forventet. Vi henvendte os da til en Ven om Bistand, men en ubetydelig Uforsigtighed vakte Mistanke mod os, og før vi kunde undslippe, var vor Plan opdaget. Vi havde Alting i Beredskab paa den sidste Steen nær, og vi kunde have flygtet med Lethed, dersom vor Ven ikke havde været en Smule uforsigtig eller rettere altfor forsigtig.

„Sheriffen og Slutteren bebreidede os ikke for vort Undvigelsesforsøg; men vi havde gjort en net lille Bresche, hvilken vil koste Countiet ikke saa ubetydeligt. Den offentlige Mening siger nu, at vi burde have flygtet, thi da vilde Vanæren have ramt os, medens den nu falder paa Staten; at man ikke kan bebreide os Noget, og at Pøbelens Færd, Mordscenerne ved Hauns Møller, Gouverneurens Udryddelsesordre, og den eensidige nedrige Rettergang har evig fordømt Staten Missouri. Jeg vil kun endnu tilføie, at Ge-

neral Atchison har viist sig ligesaa usel og lav som alle de Øvrige.

„Vi have i lang Tid søgt at formaae vore Sagførere til at skrive nogle Petitioner for os til de høiere Retter i denne Stat, men de have ligefrem negtet det. Vi have gjort os bekjendte med Loven og selv skrevet vore Ansøgninger, og vi have erholdt Overflødighed af Beviser til Gjendrivelse af Alt, hvad man har beskyldt os for, saa at, hvis Overdommeren ikke frikjender os, handler han mod sin Pligt, Ære og al Retfærdighed, blot for at behage Djævelen; men vi have bedre Tanker om ham og haabe inden mange Dage at være paa fri Fod og atter glæde os blandt de Hellige.

„Vi have modtaget nogle Breve i Aftes, et fra Emma, et fra Don Charlos og et fra Biskop Partridge, hvilke alle aande af Kjærlighed og Trøst. Vi vare meget tilfredse med Indholdet, thi vi havde længe savnet al Underretning, og Læsningen af disse Breve var for os som den forfriskende Zephyr; dog var vor Glæde blandet med Sorg, paa Grund af vore stakkels, haardt prøvede Søskendes Lidelser. Vi behøve ikke at sige Eder, at vore Hjerter svulmede af Fryd og vore Øine udgjøde Glædestaarer; men kun de, der have sukket bag Fængselets Mure uden Grund, kunne tilfulde fatte, hvor behagelig en Vens Røst lyder. Et Venskabsbeviis fra hvilkensomhelst Kant vækker enhver sympathetisk Følelse til Live; det fremkalder i et Øieblik Erindringen om Alt, hvad der er passeret; det omfatter Nutiden med Lynets Hurtighed; det griber Fremtiden med en Tigers Begjerlighed; det jager Tanken fra Sted til Sted, fra een Gjenstand til en anden, indtil tilsidst al Fjendskab, Ondskab og Had, alle Udestaaelser, Misforstaaelser og Vrangheder ligge slagne for Haabets Fødder; og naar Hjertet er tilstrækkelig blødgjort, lister Inspirationens Aand sig sagte derind og hvisker:

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ifølge de seneste Meddelelser er Antallet af dem, som ere blevne myrdede, fordrevne fra deres Hjem i Libanon (i Syrien) og udplyndrede, henved 20,000; myrdede ere henved 14,000, af hvilke henved 5,000 ere omkomne paa Flugten og i Elendighed i Sidon, Tyrus og Beirut; af spæde Børn omkom 95 af 100. Blandt de Myrdede vare forholdsviis faa Qvinder, eftersom Druserne ifølge deres gamle Sædvane skaane Fruentimmer; de have derimod bortført en Mængde af dem fra Dair-el-Kamar. Tabet af Eiendom anslaaes til 15 Millioner Dollars. I Damaskus bleve derimod mange Qvinder dræbte, men endnu flere tvungne til at antage Muhammedanismen; ja hele Landsbyer bleve med deres Præster tvungne til at gaae over til Islam og for at afskjære Leiligheden til at vende tilbage til deres forrige Tro, bleve Mændene nødte til at ægte muhammedanske Qvinder. Hen ad Sommeren vare i Beirut henved 26,000 Flygtninge, i Saida 5,000, i Tyrus 2,000, i Tripolis 500, altsaa over 33,000, hvoraf Størstedelen var i den yderste Elendighed.

I Paris fandt den 31te December en frygtelig Gasexplosion Sted, hvorved flere Bygninger blevet stærk ramponerede. 22 Personer bleve saarede ved denne Katha-

strophe, dog antages mange flere at være komne til Skade; Nogle dræbtes, men deres Tal kjendes endnu ikke.

Amerika: Staden Charleston i Sydcarolina er den 11te December bleven hærjet af en frygtelig Ildebrand, som fortærede 576 Huse, flere Kirker, Theatre og offentlige Bygninger og ødelagde Værdier for mindst en halv Snees Millioner Dollars. Den Tanke laa nær, at Negerne havde anstiftet Ildebranden, men det hedder tvertimod, at de have viist megen Iver for at slukke og hjælpe. I New York benyttede de abolitionistiske Prædikanter øieblikkelig Begivenheden til Text for deres Prædikener. Her saae man da ret den Eviges Finger, Guds Straffedom over de Formastelige, som havde begyndt Opstanden! Sydstaternes Udtrædelse blev, som bekjendt, forkyndt i Charleston.

Ifølge Beretninger fra New York af 28de December er Indseilingen til Charlestons Havn aldeles spærret ved Nedsænkningen af 16 med Stene lastede Skibe.

Et fransk Transportskib „La Ressource" har 40 Mile fra Valparaiso lidt Skibbrud, og af de 600 ombordværende Personer bleve kun 5 reddede.

Joseph Smiths Syn.

Mel. Med os det har slet ingen Nød.

Det var en Sommermorgen skjøn
I Vestens fjerne Dale,
Hvor Kjæmpeskoven frodig grøn
Gjør høie dunkle Sale;
Derinde mellem Løv og Green
Paa lønlig Sti en Yngling treen,
Saa ungdomsfrisk at skue.

Han var beklemt, hans Hjerte slog
Med tunge Slag i Barmen,
Alt hen til Eensomhed ham drog,
Langt bort fra Verdens-Larmen.
Han bøied sig ved Træets Rod,
Der han sit Hjerte fromt oplod
Og bad til Gud i Himlen.

Men Mørkets Fyrste godt forstod,
Hvad dette vilde sige.
Naar Joseph Smith i Bønnen lod
Sin Røst til Gud opstige,
Han satte an med al sin Magt
Og fik sit Offer grumt belagt
Med tunge Helvedslænker.

Det var en Kamp paa Liv og Død,
Som snarlig dog fik Ende;
Thi Josephs Tro igjennembrød,
Og Gud sin Kraft lod kjende;
Ildstøtten, som i fordums Tid
Guds Folk gav Trøst i Storm og Strid,
Den lod sig her tilsyne.

„Min kjære Gud og Fader blid,"
Saa lød den Ynglings Stemme,
„Til Dig jeg sætte vil min Lid,
„Din Villie jeg vil fremme;
„Men ak! hvor skal jeg finde Fred?
„Hvor er dit Folk, hvor er det Sted,
„Hvor Du i Sandhed dyrkes?

„See her, see der, er Jesus Christ!
„Saa raabe mange Munde.
„Vi ere Hellige forvist,
„Vi Alt paa Biblen grunde!
„O giv mig Viisdom, milde Gud,
„Fri mig af den Forvirring ud,
„Husval mit arme Hjerte!"

Og som han bad i Aanden fri,
Et Lys ham klart omskinned,
En himmelsk Fred han fandt deri,
En salig Fryd for Sindet.
Og for sit Oie klart han saae
Gud Fader selv i Glands at staae,
Med Sonnen ved sin Side.

Som Harpetoner lød en Rost
Fra Lysets Regioner:
„Min elskte Son, min største Lyst,
„Her ved min Side throner,
„Hør ham og lyd ethvert hans Bud,
„Da dine Synder slettes ud
„Og Du min Naade eier.

„Og sandelig jeg siger Dig,
„Paa Jorden ikke findes
„Den Kirke, jeg vedkjender mig,
„Hvor Salighed kan vindes;
„I mange hundred Aar forvist,
„Har Synd og Mørke, Splid og Tvist
„Behersket Jordens Slægter.

„Min Søn, om Du bereder Dig
„Til trofast mig at følge,
„Du blive skal i Aanden riig,
„Og Dig jeg ei vil dølge
„Mit Riges Evangelio,
„Men fuld af Kjærlighed og Tro
„Du dette skal forkynde!"

Dermed forstummed Herrens Rest,
Og Synet svandt for Øiet,
Men fuld af Glæde, Haab og Trost,
Vor Joseph stod fornøiet,
Og Skovens milde Morgenluft,
Dens Blomsterpragt, dens søde Duft
Ham smilende omstraalte.

Nu runden over tred've Aar
Er fra hiin Sommermorgen,
Og Jesu Christi Kirke staaer
Paa Jord som Klippeborgen,
Og Joseph Smith, den Guds Prophet,
Har Herrens Vei med Kraft beredt,
Hans Navn velsignet være!

F. A. Hertz.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.